

R. TAGORE

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΚΗΠΟΥΡΟ

«ΑΠΕΙΡΟ δὲν εἶναι· τὸ βίός σου, θλιμμένη κ' ὑπομονετικιά μου μητέρα Γῆ!

Βασανίζεσαι γιὰ τὰ γεμίσεις τὰ στόματα τῶν παιδιῶ σου, μὰ ἡ τροφή εἶναι λιγιστή.

Τὸ δῶρο τῆς χαρᾶς, ποὺ ἔχεις γιὰ μᾶς, δὲν εἶναι ποτὲ πλεῖρο.

Τὸ παιχνίδι ποὺ φτιάχνεις γιὰ τὰ παιδιὰ σου, θρυμματίζεται πολὺ γρήγορα.

Δὲν μπορείς νὰ χορτάσεις ὅλες μας τίς πεινασμένες ἐλπίδες· μὰ πρέπει τάχα νὰ σέ παρατήσω γι' αὐτό;

Τὸ χαμόγελό σου, ποὺ τὸ ἡσκιώνει ὁ πόνος, εἶναι γλυκασμός τῶν ματιῶ μου.

Ἡ ἀγάπη σου ποὺ δὲ γνωρίζει ποτὲ τί θὰ πεῖ ἀναπαμός, εἶναι θησαυρὸς τῆς καρδιάς μου.

Ἀπὸ τὸν κόρφο σου μᾶς ἔχει θρέψει μὲ τὴ ζωὴ, μὰ ὅχι μὲ τὴν ἀθανασία· αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ τὰ μίτια σου εἶναι πάντοτε ἄγρυπνα.

Αἰῶνες τώρα δουλεύεις μὲ χρῶμα καὶ μὲ τραγούδι, κι ὥστόσο ὁ εὐ-
ρανὸς σου δὲ σχηματίστηκε ἀνέμα, παρὰ μόνο μιὰ πικρόθλιδη εἰκόνα
τοῦ ποὺ μᾶς ἀφίνει μονάχα νὰ τὸν φανταζόμαστε.

Ἀπὸ νῦν στὰ δημιουργήματά τῆς ὁμορφιάς σου εἶναι ἀπλωμένη ἡ
ἐμίχλη τῶν δακρύων.

Θέλω νὰ χύσω τὰ τραγούδια μου μὲς στὴ σιωπηλὴ καρδιά σου καὶ
τὴν ἀγάπη μου μὲς στὴν ἀγάπη σου.

Θέλω νὰ σέ λατρεύω μὲ τοὺς μόχθους τῆς ζωῆς μου.

Ἐχω δεῖ τὸ γλυκὲ ὄψος πρόσωπό σου κι ἀγαπῶ τὸ ἀχαρὲ σου τὸ
χῶμα, μητέρα Γῆ.

«Ἄ, ΠΟΙΗΤΗ, τὸ βράδι σιμώνει. Τὰ μαλλιά σου ἀσπρίζουν.

«Ἄκους μίς στοὺς μοναχικοὺς στοχασμούς σου τὸ μῆνημά τοῦ
Μετέπειτα;»

«Εἶναι βράδι,» ἀποκρίθηκε ὁ ποιητής, καὶ κάθεται κι ἀφιγκράζο-

μαι, γιατί μπορεί κάποιος από το χωριό να με καλέσει, μ' όλο που είναι ή ώρα περασμένη.

«Έχω το νού μου μήπως συναντηθεύν τίποτ' άγουρες πλανημένες καρδιές, και μήπως δυό ζευγάρι ποδοπλάνταχτα μάτια μου γυρέψουν λίγη μουσική για να διώξει τη σιωπή τους και να μιλήσει γι' αυτά.

«Ποιός θά να κάμει τραγούδια τίς λαχτάρες της καρδιάς τους, έν έγω κάθομαι στις ζωής το άρογιάλι κι άγναντεύω το θάνατο και το Ύπερπέρα;»

«Τό πρώιμο άστρο της έσπέρας χάνεται στέν δρίζοντα.

«Η φεγγοβολή μιās νεκρικής φωτιās άργοπεθαίνει άπάνω στα σιωπηλά νερά του ποταμού.

«Τά τσακάλια ύψώνουν την πολυφωνία των γόων τους από την αύλη του ρημαγμένου σπιτιού μές στο φώς του φεγγαριού που γέρνει άποσταμένο.

«Αν κανένας στρατολάτης, άφίνοντας το σπιτικό του, έρχόταν έδω να γυρπνήσει και να φιγκραστεί με σκυμμένο το κεφάλι το μουρμουρητό του σκοταδιού, ποιός ήθελε να του ψιθυρήσει στο άφτι τά μυστικά της ζωής, αν έγω κλείνοντας τίς πόρτες μου, έγύρευα να λευτερώσω τόν έαυτό μου από τά γήινα δεσμά μου;

«Δέν έχει καμιά σημασία το ότι άσπρίζουν τά μαλλιά μου.

«Είμαι πάντοτε τόσο νέος και τόσο γέρος, όσο κι ό νεώτερος κι ό γεροντότερος με, στο χωριό μας

« Άλλοι έχουν χαμόγελα, ήμερα κι άπλεϊκά, και άλλοι έχουν ένα πονηρό σπιθήρισμα μές στα μάτια τους.

«Άλλοι έχουν δάκρυα που αναβρίζουν στο φώς της ήμέρας και άλλοι έχουν δάκρυα που μένουν κρυμμένα μές στο σκοτάδι.

«Όλοι αυτοί έχουν ανάγκη από μένα, και δέ μου μένει καιρός για να κάθομαι και ν' αναλογιέμαι τά πέρ' άπ' τη ζωή.

«Έχω την ίδια ήλικία με τόν καθένα· τί έχει να κάμει αν άσπρίζουν τά μαλλιά μου;»

ΜΟΛΟΝΟΠΟΥ το βράδι σιμώνει με τάργά του τά βήματα κ' έχει κάμει σημάδι για να σωπάσουν όλα τά τραγούδια,

Μολονόπου τά συντρόφια σου έχουν πάει να ήσυχάσουν κ' είσαι και σό κουρασμένο,

Μολονόπου ὁ φόδος παρκαμονεῖται μὲς στὸ σκοτάδι, καὶ τὸ πρόσωπο τοῦρανοῦ ἔχει σκεπαστεῖ μὲ τὸ πέπλο του:

Ἐσὺ πουλί μου, ὦ πουλί μου, ἄκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Δὲν εἶναι τὰ φύλλα τοῦ λόγγου ποὺ λαμποκοποῦνε, εἶναι ἡ θάλασσα ποὺ ἀνασπαιεῖται ὅμοια σὺν ἓνα σκοτεινὸ μαῦρο φίδι.

Δὲν εἶναι τὰνθισμένα γιανθισμὰ ποὺ χορεύουν· εἶναι ὁ ἀφρὸς ποὺ ἀφρίξει ἀπάνω στὰ κύματα.

Ἄχ, ποῦ εἶναι τὸ ἡλιοφώτιστο πράσινο ἀκρογιάλι, ποῦ εἶναι ἡ φωλιά σου;

ὦ πουλί μου, πουλί μου, ἄκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Ἡ ἔρημη νύχτα ἔχει ἀπλωθεῖ ἀπάνω στὸ δρόμο σου· ὁ δρόμος κοιμάται πίσω ἀπὸ τὰ ἡσκιωμένα βουνά.

Τᾶστρα κρατοῦν τὴν ἀνάσα τους μετρώντας τις ὥρες ποὺ φεύγουν. Τὸ ἀχνὸ φεγγάρι πλημμυρίζει τὴ βαθεῖα νύχτα.

ὦ πουλί μου, πουλί μου, ἄκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Δὲν ὑπάρχει εὔτε· ἐλπίδα, εὔτε φόδος γιὰ σένα.

Δὲν ὑπάρχουν εὔτε λόγια, εὔτε ψίθυρος, εὔτε φωνή.

Δὲν ὑπάρχει εὔτε σπῖτι, εὔτε κλινάρι ἀποσταμοῦ.

Ἦνυχται μονάχα τὸ ζευγάρι τῶν πτερῶν σου κι ὁ ἀπάτητος οὐρανός.

ὦ πουλί μου, πουλί μου, ἄκουσέ με καὶ μὴν κλείς τὰ φτερά σου.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

«ΚΡΙΝΑΚΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΛΟΥ»

Μισῶ τὴν εὐκόλη ζωὴ καὶ τὴ συνηθισμένη.

Πορὶ ποτάμι ποὺ ἡμερὰ περνᾷ τὸν κάμπο ἀργό,

κάλλιο βαρκούλα σ' ἄγριον ὠκεανὸ ἀφημένη,

ἢ τῶν κυμάτων νὰ σταθῶ νικήτρια ἢ νὰ πνιγῶ !

ΓΛΑΥΚΟΣ ΛΑΙΘΕΡΣΗΣ